

Arrest

nr. 130 976 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, afkomstig uit Lithang en beschikt u over de Chinese nationaliteit. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U leefde als semi-nomade, semi-landbouwer. U liep een jaar school te Tibet. In 1994, op negentienjarige leeftijd, verliet u Tibet. U wilde betere scholing volgen in India en streefde naar een ontmoeting met de Dalai Lama. In een groep vluchtelingen onder begeleiding van een mensensmokkelaar stak u clandestien en te voet de Chinese grens over met Nepal. U trad als monnik toe tot het Gyumed klooster in Zuid-India. Daar hebt u steeds verbleven tot uw vertrek naar België. Sinds 1995 ongeveer beschikte u in India over een verblijfsvergunning in de vorm van een RC. Deze werd jaarlijks hernieuwd. Eind augustus 2011 werd uw RC echter ingetrokken, omdat u de hernieuwing niet tijdig liet uitvoeren en omdat u zonder officiële uitreis vergunning uw woonplaats had verlaten. Tijdens de jaarlijkse hernieuwing van de RC's in het klooster, ging u immers naar de Chinese ambassade in Delhi om een terugkeervisum aan te vragen. Omwille van gezondheidsproblemen wilde u graag terugkeren naar Tibet, maar een visum werd u geweigerd. Toen u vernam dat de situatie voor vluchtelingen in België goed is, besloot u India te verlaten en hier asiel aan te vragen. Behalve dat u geen goede studieresultaten behaalde in het klooster, kende u geen andere moeilijkheden in India. U reisde met een valselijk verkregen Indiaas paspoort per vliegtuig van Delhi naar Frankrijk. U bereikte België per wagen en vroeg hier asiel aan op 24 augustus 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het CGVS een kopie van uw registratie in het opvangcentrum of "nelenkhang" te Nepal, een kopie van uw transfer naar het Gyumed klooster, een attest van het Office of the Reception Centre te Dharamsala, een attest van het Gyumed klooster neer, een brief van de directeur van het Gyumed klooster, uw green book en enkele foto's neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1994 heeft u van 1994 tot augustus 2012 in India verbleven.

U woonde steeds als monnik in het Gyumed klooster, waar u religieuze studies verrichtte. U verliet pas kort voor uw vertrek uit India het klooster. Heden bent u geen monnik meer.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u sedert het jaar 1995 steeds over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Dat u geen verblijfsrecht genoot in India nadat uw RC in augustus 2011 werd ingetrokken volgens uw verklaringen, kon u onvoldoende aannemelijk maken.

Hoewel het plausibel is dat u moeilijkheden kende met de autoriteiten omdat u naliel tijdig uw RC te verlengen in 2011, slaagde u er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u niet in de mogelijkheid verkeerde uw RC terug te krijgen en te verlengen (zie gehoorverslag, CGVS, p.11). Immers zo blijkt uw verklaringen dat u enkel uw kennis Tashi die Hindi spreekt raadpleegde om uw RC terug te

vragen. Het gegeven dat u hebt nagelaten andere stappen te ondernemen om uw verblijfsvergunning terug te vragen, brengt de door u aangehaalde problemen aangaande uw illegale verblijfsstatus ernstig in het gedrang. U gaf tijdens uw gehoor op het CGVS toe op geen andere wijze te hebben getracht uw RC terug te krijgen en nooit de hulp hebt ingeroepen van de CTA of Centrale Tibetaanse administratie (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Volgens informatie beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat de CTA steeds aan alle Tibetanen bijstand verleent wanneer zij moeilijkheden ondervinden met de verlening van hun RC. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat men 'veel mensen moet kennen' om de hulp in te roepen van de CTA zoals u verklaarde, dit ter verschoning van uw gedrag inzake de intrekking van uw RC; kon u geenszins aannemelijk maken en is een bonte bewering van uwentwege. Het door u neergelegde attest van L.D., de directeur van het Gyumed klooster, ter ondersteuning van uw problemen in India omtrent uw RC overtuigt evenmin. Het attest werd, zoals u verklaarde, opgesteld op uw verzoek en op basis van uw eigen verklaringen (zie gehoorverslag, p.17). Derhalve is dit stuk niet objectief bewijsvoerend en vertoont het attest een hoog gesolliciteerd karakter. Overigens, kon u niet het minste bewijs voorleggen van de Indiase autoriteiten en/of de Tibetaanse overheid dat u daadwerkelijk te laat was met de verlenging van uw RC en uw RC daarom was ingetrokken. Nochtans zo verklaarde u bent u in hoogsteigen persoon naar het politiekantoor gegaan waar u RC werd ingetrokken (zie p.9). U kon dit echter niet staven. Ook het feit dat u de Chinese ambassade bezocht te Delhi in augustus 2011 toen u de verlening van uw RC misliep, kon u niet aantonen. U legde evenmin een kopie van uw RC neer. Het CGVS was dan ook niet in staat de minste verificatie uit te voeren van uw verklaringen aangaande uw RC.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet meer in het bezit was van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u vele gezondheidsproblemen kende in India. U haalde nergens in uw asielrelaas elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde last te hebben van gezwollen voeten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het feit dat uw gezondheid niet optimaal was in India, toont evenwel een medische toestand aan doch ressorteert dit niet onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag. Evenmin kan hieruit een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 volgens de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. U gaf geen andere moeilijkheden te hebben gekend in India en nooit te zijn aangehouden door de de Indiase veiligheidsdiensten (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun

reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent gesteld van een dergelijke IC. Volgens uw verklaringen bemachtigde u reeds in het jaar 2005 een IC (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uw verklaring echter dat u met uw IC niet kon reizen omdat er een NORI stempel in uw IC werd geplaatst en u derhalve niet kon terugkeren naar India met deze NORI vermelding in uw IC, houdt geen steek en is tegenstrijdig aan beschikbare informatie op het CGVS zoals hierboven reeds werd uiteengezet. Geconfronteerd tijdens uw gehoor door het CGVS met uw verklaring niet terug te kunnen reizen naar India met gebruik van uw IC wegens de NORI stempel in uw IC, ontwijkt u de vraag en stelt u dat u niet kan lezen. U brengt een warrige verklaring dat u van anderen vernam dat u met een NORI stempel uw IC niet kan gebruiken. Dat u evenmin uw originele IC noch een kopie ervan kon neerleggen tijdens uw gehoor op het CGVS ter verificatie van uw verklaringen, is uiterst bevreemdend te noemen en doet vermoeden dat u bewust uw IC tracht achter te houden om mogelijks bepaalde informatie in uw IC niet kenbaar te maken. Immers kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering uw IC niet te hebben bewaard omdat u het toch niet kan gebruiken en u het bij een verhuis in het klooster bent kwijtgespeeld (zie gehoorverslag, p.14 en 15).

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Voorts wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals Indiaas paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. U wist slechts dat u de naam 'Nazir' droeg op dit paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 850 000 INR, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om met uw internationaal reisdocument op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u uw IC kwijtspelde omdat u deze niet kon gebruiken en uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw RC, overtuigen immers niet.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag vermogen niet de beoordeling ervan in positieve zin te wijzigen. Immers bevestigen uw registratie in het

opvangcentrum of de "nelenkhang" te Kathmandu en het attest van uw transfer naar het Gyumed klooster in India, slechts uw Tibetaanse identiteit en etnie alsook uw doorreis via Nepal naar én opvang in India aan. Deze gegevens worden niet ter discussie gebracht door het CGVS. Ook het attest van het Office of the Reception Centre te Dharamsala, het attest van het Gyumed klooster de dato 3 september 2012 en uw green book bevestigen uw verblijf in India, uw religieus profiel en uw registratie bij de Tibetaanse Regering In Ballingschap.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten : "Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR), verslag "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde", beschikbaar op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde> en Ministry of External Affairs van de Government of India, onder de rubriek Visa Services, zie <http://passportindia.gov.in/AppOnlineProject/online/visaServices>".

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota de volgende documenten: een COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India , d.d. 11 maart 2014 (update), een COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014, een COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014 en een COI Focus china/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 22 juli 2014 voegt de verwerende partij volgende documenten bij: COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014), COI Focus: "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014) en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980, de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst.

2.6. Verzoekers identiteit en nationaliteit staan niet onmiddellijk ter discussie. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 26 maart 1975 in Shang Mola, Lithang, Tibet, China (VRC) en zou al in 1994 naar India gegaan zijn. Verzoeker verklaart geen shenfenzheng te hebben omdat "*dat bestond vroeger niet*" (gehoor p. 2). Verzoeker legt beperkte, verklaringen af over zijn Chinese herkomst (gehoor p. 2-8), die alhoewel niet geheel overtuigend, toch toelaten verzoeker het voordeel van de twijfel te geven inzake zijn verklaringen dat hij in Tibet is geboren en heeft gewoond en hij de nationaliteit heeft van de Volksrepubliek China.

2.7. Verzoeker legt een origineel Green Book, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu voor waaruit kan blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.8. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker is vertrokken naar India omdat hij de Dalai Lama wou zien en wou studeren (gehoor p. 6). Hieruit kan evenwel geen asielrechtelijke vervolging of risico op schade blijken, temeer verzoeker in

2011 naar de Chinese ambassade te Delhi is gegaan om documenten te krijgen om terug te gaan naar Tibet (gehoor p. 9).

2.9. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 1994 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.11. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Dit kan tevens blijken uit verzoekers verklaringen nu hij zijn RC sinds "*ik denk in 1995*" had en deze minstens tot 2011 continu kon laten verlengen, wat verzoeker in het verzoekschrift bevestigt, en hier geen problemen rond verklaarde (gehoor p. 12), integendeel "*de mensen komen naar ons klooster gewoonlijk in augustus*", "*dat ze normaal naar ons klooster komen om te verlengen*" en "*ons klooster betaalt de politie om naar klooster te komen en het kan niet dat ze voor elke persoon individueel dat kunnen regelen*" (gehoor p. 8, p. 9 en p. 10) zodat alleszins kan blijken dat verzoeker hier zelf geen inspanningen voor diende te doen. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend.

2.12. Verzoeker verklaart een RC te hebben gehad, maar deze zou in augustus of september 2011 (gehoor p. 9 dan wel vragenlijst 3.5) zijn ingetrokken door het politiekantoor omdat hij zonder toestemming gereisd had ("*ze zeiden dat ik een stempel voor departure had moeten aanvragen aar je hebt dat niet gedaan daarom is RC afgenomen*", gehoor p. 9, p. 11). Voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, kan blijken dat verzoeker zelf tekort geschoten is de administratieve voorwaarden na te leven door geen toestemming aan te vragen. Evenmin kan blijken dat hij zijn voorzorgen heeft genomen door zijn reis in te plannen na de jaarlijkse verlenging van zijn RC (gehoor p. 10). Verzoeker blijft echter bij loutere beweringen en kan de naam van het kantoor niet geven waar hij beweerdelijk de RC terugvroeg. Verzoeker heeft tevens nagelaten -indien noodzakelijk- een beroep te doen op de CTA (gehoor p. 11), de Tibetaanse regering in ballingschap, die volgens de objectieve informatie hier een zeer bemiddelende en constructieve rol opneemt bij administratieve moeilijkheden. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen*

een oplossing bereikt” (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Verzoeker is ongeloofwaardig op dit punt. Immers geenszins kan aangenomen worden dat verzoeker die jarenlang bekend is met de verlengingsprocedure van zijn RC en contacten onderhoud met de Tibetaanse gemeenschap in India die ook allen hiermee wel bekend zijn, niet meer over een RC zou kunnen beschikken. Minstens kan vastgesteld worden dat verzoeker zelf ernstig in gebreke is gebleven de nodige inspanningen te leveren, desgevallend met behulp van de CTA. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.13. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Aangaande de bewering dat het RC-beleid slechts gebaseerd is op instructies van de zittende regering, toont verzoeker evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen.

2.14. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.15. *De facto* kan uit de in de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde door verzoeker toegevoegde stuk van de Zwitserse NGO blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat dergelijke beweringen bovendien zowel zeldzaam zijn als tegengesproken worden en wordt ten slotte bevestigd dat algemeen gesteld kan worden dat de Tibetanen in India niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement te meer hij 16 jaar legaal en ongemoeid in India kon verblijven. *In casu* dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zijn land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoeker vreest bij een terugkeer naar China, laat staan dat dit een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM.

2.16. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten of niet-onderbouwde meningen van individuele auteurs dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.17. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" blijken dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.18. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij niet meer over een RC zou kunnen beschikken. Daarenboven blijkt dat verzoeker reeds sinds 2005 over een IC beschikte (gehoor p. 15). Verzoeker verklaart dat hij dit niet kon gebruiken omdat er een NORI-stempel in stond, terwijl deze stempel net wel de terugkeer van de houder naar India beoogt. Verzoeker legt zijn IC niet voor, heeft geen kopie gemaakt, noch een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 14-15), wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Verzoeker legt tevens ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten af. Verzoeker stelt dat het een Indisch paspoort was, op naam van N. doch kent geen enkel ander gegeven van dit paspoort, noch enige bijzonderheden over het visum (gehoor p. 13, p. 15). Verzoeker stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar deze inhield. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker quasi geen details kende van deze paspoorten, is dan ook niet aannemelijk. Daarenboven ziet de Raad hoegenaamd niet in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten, daarbij valse documenten kan aankopen en 850.000 IR betalen, maar geen enkele inspanning zou doen om met zijn eigen IC te reizen. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn vage verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagent heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een (duplicaat van zijn) IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

Bovendien blijkt uit de COI dat "*alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades werden niet genoemd*". Daar waar verzoeker meent dat niet duidelijk is of verzoeker "*sowieso een re-entry visa zal kunnen bekomen bij de ambassade of er voorwaarden bestaan om een re-entry visa te bekomen*", laat hij na deze hypothese ook maar enigszins te adstrueren. Dat de afgifte van een visum geen recht is en onder de beslissingsbevoegdheid van de uitvaardigende autoriteit valt, houdt niet in dat in deze geen regelgeving en vaststaande administratieve richtlijnen zouden bestaan, noch kan uit de melding van de Indische ambassade te Brussel dat er een afspraak moest worden gemaakt om informatie te krijgen, enige indicie worden afgeleid. Daarenboven gebeurt het indienen van een asielaanvraag en de behandeling ervan door de Belgische asielinstanties op strikt vertrouwelijke wijze, zodat de Raad evenmin inziet hoe de Indiase ambassade in België dan wel op de hoogte zou zijn van zijn asielaanvraag.

2.19. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India*".

2.20. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie of documenten aan die vermag de conclusie van de Raad te wijzigen.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.22. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.23. Verzoeker vroeg tevens in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

2.24. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK